

**МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ВИЩИЙ ДЕРЖАВНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД УКРАЇНИ
«БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

МАТЕРІАЛИ

97 – ї

**підсумкової наукової конференції
професорсько-викладацького персоналу
вищого державного навчального закладу України
«БУКОВИНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**

15, 17, 22 лютого 2016 року

Чернівці – 2016

УДК 001:378.12(477.85)

ББК 72:74.58

М 34

Матеріали 97 – її підсумкової наукової конференції професорсько-викладацького персоналу вищого державного навчального закладу України «Буковинський державний медичний університет» (Чернівці, 15,17,22 лютого 2016 р.) – Чернівці: Медуніверситет, 2016. – 404 с. іл.

ББК 72:74.58

У збірнику представлені матеріали 97 – її підсумкової наукової конференції професорсько-викладацького персоналу вищого державного навчального закладу України «Буковинський державний медичний університет» (Чернівці, 15, 17, 22 лютого 2016 р.) із стилістикою та орфографією у авторській редакції. Публікації присвячені актуальним проблемам фундаментальної, теоретичної та клінічної медицини.

Загальна редакція – професор, д.мед.н. Бойчук Т.М., професор, д.мед.н. Івашук О.І., доцент, к.мед.н. Безрук В.В.

Наукові рецензенти:

доктор медичних наук, професор Кравченко О.В.

доктор медичних наук, професор Давиденко І.С.

доктор медичних наук, професор Дейнека С.Є.

доктор медичних наук, професор Денисенко О.І.

доктор медичних наук, професор Заморський І.І.

доктор медичних наук, професор Колоскова О.К.

доктор медичних наук, професор Коновчук В.М.

доктор медичних наук, професор Гринчук Ф.В.

доктор медичних наук, професор Слободян О.М.

доктор медичних наук, професор Тащук В.К.

доктор медичних наук, професор Ткачук С.С.

доктор медичних наук, професор Тодоріко Л.Д.

ISBN 978-966-697-627-0

© Буковинський державний медичний
університет, 2016

При русі ж від суб'єкта до об'єкта, у главу кута ставиться не саме відображення, а реакція суб'єкта на відбите а, отже, ступінь відповідності об'єкта потребам і цілям суб'єкта – це ціннісний підхід.

Людське мислення за твердженням психологів носить модельний характер. Дійсно, «почуття розуміння» виникає саме тоді, коли нам вдається співвіднести явище з його моделлю, тобто вичленувати з явища істотне, і при цьому навіть логічне розуміння того факту, що модель не абсолютна, на це почуття не впливає – рамки моделі, як правило не усвідомлюються.

Таким чином саме мислення носить ціннісний, відносний характер, адже цінність це спосіб виділення істотного. Вимога згортання інформації для забезпечення її компактного збереження в пам'яті змушує мозок діяти саме таким чином, селектуючи інформацію, щоб позбутися від зайвого. Але для селекції обов'язково потрібні критерії. Таким чином, власне людський мозок і природа мислення неминуче вимагають уведення поняття цінності. «Все, то имеет ценность в нынешнем мире, – пише Ніцше, – имеет её не само по себе, не по своей природе – в природе нет никаких ценностей – но оттого, что ему однажды придали ценность, подарили её, и этими дарителями были мы». Система ціннісних орієнтацій особистості завжди адекватна системі цінностей суспільства. Слідом за перецінкою цінностей, що відбувається в суспільстві постійно, а іноді передбачаючи її, з'являються зміни в ціннісних орієнтаціях особистості. Як будь-який антропологічно обумовлений, процес ціннісної орієнтації характеризується неоднозначністю цілей і результатів, багатовекторністю розвитку, проблематичністю. Усе це характеризується багатогранністю проявів людської природи і різноманіттям особистісних особливостей і проявів. Даний фактор звичайно повинний враховуватися при розробці і впровадженні нових методів соціалізації. У зв'язку з цим необхідно вказати на деякі особливості сучасної ситуації. Паралельно із широко розгорнутою діяльністю, що має державну підтримку, по формуванню національно – громадянських цінностей серед молоді, ми спостерігаємо засилля об'єктів західної культури в матеріальній і духовній сферах життєдіяльності.

Дослідження процесу орієнтації полягає в тому, що впливаючи на відносно замінювані особистісні утворення, можна ефективно вирішувати завдання виховання, формування і розвитку особистості.

Тому процес формування ціннісних орієнтацій – складний, суперечливий і в той же час закономірний, що розвивається «по спіралі» і сам підготує умови для свого наступного розвитку та служить причиною власного саморуку.

Роман Л.А.

КОМУНІКАТИВНО-ДИСКУРСИВНИЙ ПІДХІД У ВИКЛАДАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ЯК ІНОЗЕМНОЇ

*Кафедра суспільних наук та українознавства
Вищий державний навчальний заклад України
«Буковинський державний медичний університет»*

Методика викладання української мови як іноземної порівняно молода наука. Саме цим зумовлена зараз увага педагогів, методистів до інновацій. Проблема удосконалення форм і методів викладання української мови як іноземної, їх постійного оновлення, пристосування до нових умов життя останнім часом не виходить з розряду актуальних для вищої освіти. Українська вища школа вже накопичила немалий досвід викладання української мови як іноземної і з кожним роком усе більше застосовують новітні методи і прийоми навчання із використанням технічних засобів: аудіовізуальні методи, комп'ютеризовані програми. Але вивчення іноземної мови у ВНЗ саме по собі не може бути самоціллю. Воно повинно озброїти майбутнього фахівця широкими можливостями одержання з джерел такої інформації, яку можна було б використати в інтересах його професії. Перед викладачем української мови вищих навчальних закладів постає завдання навчити іноземця користуватись українською мовою у процесі формування його загальнолюдських і фахових знань, створити такі умови вивчення української мови, щоб студенти могли активно послугоуватись нею в усіх сферах громадського життя, оскільки іноземні студенти використовують мову і як інструмент набуття професійних знань, і як засіб повсякденного спілкування. На нашу думку, застосування на практиці комунікативно-дискусивного підходу в поєднанні з інноваційними методологічними підходами у викладанні української мови як іноземної нададуть можливість викладачам мови впровадити та удосконалити нові методи роботи, підвищити ефективність навчального процесу і рівень знань студентів.

Так, на сьогодні вже є значна кількість праць, у яких розглядається сутність інновацій у викладанні гуманітарних дисциплін у вищій школі. Зараз перед викладачем української мови у ВНЗ постає проблема пошуку шляхів підвищення пізнавального інтересу студентів до вивчення мови, закріплення їхньої позитивної мотивації до навчання. Однією із можливостей вирішення цієї проблеми є використання інноваційних технологій у навчанні. Отже, тема нашого дослідження є актуальною. Мета запропонованої статті – дослідити особливості використання інноваційних технологій у взаємодії з комунікативно-дискусивним підходом у викладанні української мови як іноземної.

Значну кількість публікацій науковців присвячено аналізу вивчення української мови як іноземної: Я.Гладир, І.Жовтоніжко, Т.Єфімова, А.Кулик, Т.Лагута, О.Тростинська, Г.Тохтар, Б.Сокіл, Л.Селіверстова та інші. Проблеми використання інноваційних технологій під час викладання іноземних мов розглядали О.Коваленко, Є.Можар, Л.Олійник та інші.

Враховуючи досвід викладання іноземної мови багатьох вітчизняних лінгвістичних шкіл, навчання іноземних студентів у Буковинському державному медичному університеті проходить за комунікативно

спрямованою методикою, яка дозволяє осягати мову в режимі живого спілкування. В основі процесу – активна участь у діалогах та рольових іграх, читання текстів, засвоєння основних граматичних конструкцій, і обов'язковим є вивчення стандартних письмових граматичних та лексичних правил. Різновидів тут може бути безліч, але основним результатом в будь-якому разі буде володіння і розуміння мови. Щоб зробити традиційні уроки цікавими, підвищити ефективність навчального процесу і рівень знань слухачів, ми також використовуємо на уроках викладання української мови як іноземної інноваційні методи. На відміну від звичайних уроків, метою яких є оволодіння знаннями, вміннями та навичками, такі уроки найбільш повно враховують інтереси, нахили, здібності кожного студента. На такому уроці поєднуємо досвід традиційних уроків – сприймання нового матеріалу, засвоєння, осмислення, узагальнення – але у незвичайних формах. Інноваційні технології містять такі підходи до викладання іноземних мов, як: інтерактивні методи викладання, використання технічних засобів навчання (комп'ютерних та мультимедійних, мережі Internet) для контролю знань, зберігання і використання навчальних матеріалів.

У методології викладання української мови як іноземної допомагають інтерактивні методи викладання іноземних мов. Провідними ознаками та інструментами інтерактивної педагогічної взаємодії є: полілог, діалог, міжсуб'єктні відносини, свобода вибору, створення ситуації успіху, позитивність і оптимістичність оцінювання, рефлексія та інше.

Вивчення та застосування на практиці інноваційних методологічних підходів у поєднанні з комунікативно-дискусивним підходом дають можливість викладачам української мови як іноземної впроваджувати та удосконалювати нові методи роботи, підвищувати ефективність навчального процесу та рівень знань студентів, значно поліпшує якість презентації навчального матеріалу та ефективність його засвоєння студентами, збагачує зміст освітнього процесу, що в свою чергу підвищує мотивацію до вивчення української мови.

Семенко І.В.

ІНДИФЕРЕНТНІ ЛАТИНСЬКІ БОТАНІЧНІ ТЕРМІНИ

Кафедра іноземних мов

Вищий державний навчальний заклад України

«Буковинський державний медичний університет»

Латинські ботанічні терміни поділяються на інформативні та індиферентні.

Інформативними називаються такі латинські ботанічні та зоологічні назви, які часто містять у собі певну інформацію про рослину або тварину (напр. назви, що вказують на морфологічні ознаки рослин і тварин (розмір рослини (тварини) або окремих її частин, колір); назви, що вказують на смак або запах рослини; назви, що вказують на зовнішню схожість і т.д.).

Індиферентними називаються терміни, утворені від власних назв: імен та прізвищ учених (переважно ботаніків) та видатних людей. Садова квітка *Лобелія* (лат. *Lobelia*), названа за прізвищем Маттіаса де Л'Обеля (1538-1616), голландського ботаніка і лейб-медика англійського короля Якова I; кімнатна рослина *Фуксія домашня* отримала свою назву на честь німецького ботаніка та медика Леонарда фон Фукса (1505-1566), який жив у Німеччині та вважався одним з "батьків ботаніки"; *Камелія японська* (лат. *Camellia*) відноситься до роду чайні і включає в себе приблизно 80 видів рослин. Вона з'явилася в Європі в XVIII столітті. Назвали її на честь єзуїта-місіонера і ботаніка Георга Йозефа Камеліуса.

До індиферентних належать також назви, утворені від міфологічних імен. В 1737 році вперше була описана кімнатна квітка *Гербера* (лат. *Gerbera*). Зробив це ботанік Ян Гроновіус. А квітку він назвав за прізвищем свого колеги Трауготта Гербера – німецького лікаря-травника. Хоча існує також легенда про лісову німфу Гербу, яка дала назву цій чудовій квітці.

Як видовий епітет досить часто вживаються епоніми – іменники у формі Gen. sing. або прикметники, утворені від власних назв: *Festuca Beckeri* (*Костриця Беккера*), *Triticum Timopheevii* (Пшениця Тимофєєва), *Secale Vavilovii* (Жито Вавилова).

Розглянемо походження деяких індиферентних назв рослин.

Почнемо з Стародавньої Греції, де, згідно з легендами, на горі Олімп, жили боги. Владика Олімпу, громовержець Зевс, у якого був досить складний характер, отримав маленьку, непримітну квітку, названу в свою честь – гвоздику. Латинська назва *гвоздики Dianthus* походить від другого імені батька богів – *Дий*. Дружині Зевса Гері була присвячена білосніжна *лілея* (лат. *Lilium candidum*), або *лейпріон*, як називали її греки.

У Зевса було багато доньок, але серед них можна виділити найулюбленіших: Афіну (богиню мудрості, покровительку мистецтв і ремесел, а за часів Римської імперії – богиню перемоги), Афродіту (богиню кохання) та Артеміду (богиню полювання та покровительку породіль).

Дуже часто на малюнках, фресках, гравюрах Афіну зображують з оливковою гілкою в руці. Згідно з легендою, Афіна посварилась із богом морів Посейдоном за право володіння Аттикою. Посейдон вдарив по скелі, і звідти забило джерело води. Афіна ж подарувала людям оливкову гілку. Масло, віджатє з плодів цього дерева, присвяченого з тієї пори богині, і дало йому назву (*olea* – по-латині масло).

Богиня кохання Афродіта закохалась у смертного. Це був син царя Кіпру, Адоніс. Зевс не простив їй такого вчинку та наказав вбити юнака. Афродіта покинула гору Олімп та вирушила шукати свого коханого на землю. Йшла вона босоніж, і тому, там, де ступали її ноги, виростали квіти кохання – рози (троянди). Ці квіти